

РЕШЕНИЕ

№ 1332

гр. София, 01.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 17.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **3615** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) във връзка с чл.145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Р. А. Е., с ЛНЧ [ЕГН], лично и като законен представител на малолетната Т. Х. А., с ЛНЧ [ЕГН], граждани на М., срещу Решение № 803 от 17.03.2021г. на заместник-председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ), с което на жалбоподателите е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

В жалбата се твърди, че решението на ДАБ е незаконосъобразно поради съществено нарушение на материалния закон и на административнопроцесуалните правила. Административният орган допуснал груби нарушения при оценката на бежанските истории на жалбоподателите. Не бил анализирал рисковете за тях в страната им на произход на фона на общоизвестната информация за нарушения на човешките права в М., включително по отношение на непълнолетната жалбоподателка. В административното производство не били спазени правилата за разпределяне на доказателствената тежест. В съдебно заседание пълномощникът на жалбоподателите, адв.Р., твърди, че по преписката не били установени причините лицата да напуснат страната си – отправени смъртни заплахи към бащата и семейството му.

Ответникът - заместник-председателят на ДАБ, чрез юрисконсулт П., в

съдебно заседание моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Опасенията на жалбоподателите били по повод на криминален инцидент. Официалните власти и силите за сигурност можели да предоставят закрила на лицата. Изследвани били интересите на детето била направена преценка, че то следва да се върне в М.. Възможно било бизнесът на бащата да се е влошил и това да е причината за търсене на по-добър живот извън страната на произход.

Представителят на Софийска градска прокуратура прокурор Кирил Д. поддържа становището на представителя на ответника.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало с молба от кандидата от 21.12.2020г. до ДАБ (л.76) за предоставяне на международна закрила за нея и детето ѝ. Същия ден е съставен регистрационен лист (л.71), в който е отразено, че кандидатът е гражданин на М., [дата на раждане] в [населено място], арабин, сунит, със средно образование, с професия – детска учителка, владееща арабски и френски, без документи за самоличност Съставена е Е. дактилоскопна карта (л.71). Лицето е запознато срещу положен подпис с писмени указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, както и със списък на организациите, работещи с бежанци и чужденци (л.72).

Пред административния орган са проведени две интервюта – с молителката и с малолетната ѝ дъщеря, тогава на 12 години, като и двете интервюта са от 08.01.2021г.

В своето интервю (л.50-53) молителката потвърждава данните, отразени в регистрационния лист. Нямала близки в страни от ЕС. В България била заедно със съпруга и детето си. Напуснали М. през март 2020г., легално, първоначално за Турция. В България пристигнали нелегално през ноември 2020г. Задържали ги на границата с Румъния при опит да напуснат България. Нямали крайна цел на пътуването. Искали да напуснат Турция, защото човекът, който ги заплашвал в М., ги преследвал и в Турция. Паспорта си изгубила докато била в Турция. В М. нямала проблеми заради етноса или религията си. Не участвала в религиозни общности или секти. Не би могла да живее при родителите си, тъй като те си живеели със своите семейства. Имала полувисше образование – информатика, била и трети курс студентка в университета, но прекъснали при напускането на М.. Нямала никакви отношения с армията или полицията. Не била арестувана, съдена или задържана, нито някой от членовете на семейството ѝ. Напуснали М., защото съпругът ѝ имал проблем с един човек. Той бил негов партньор в търговия с дрехи и платове. Платовете обаче били зимни и не се продавали. Партньорът на мъжа ѝ започнал да си иска парите. Започнал да го заплашва. Веднъж дошъл в дома им, нападнал мъжа ѝ, пребил го пред нея и детето. Заплашил ги, че ако не върнат парите, един от тях ще бъде убит. Подали жалба в полицията, но щом нямало никакви следи от побоя, нямало какво да се направи и от полицията не взели никакви мерки. Този човек (партньорът на мъжа ѝ) бил убиец, казал на мъжа ѝ, че вече бил убил един човек като го прегазил, после си платил застраховката, така можело да направи и с някой от тях. Дошъл и в училището където работила и отново ги заплашил. Въпреки, че стоката била у него, той отново си искал парите. Молителката започнала да се страхува, ходила на психолог, спряла да ходи на работа. Мъжът ѝ бил заплашван няколко пъти, а тя веднъж. Продали колата си, оставили магазина си, работата и образованието си и напуснали М. за да се отърват от този човек. Когато вече били в Турция, мъжът ѝ се

обади да приятел в М., който му казал, че този човек вече пътувал към Турция за да ги търси. В М. живеели много добре и спокойно, напуснали заради този човек.

В своето интервю малолетната Т. заявява, че в М. живеели добре. Напуснали защото баща ѝ имал проблем в работата си с неговия партньор. Родителите ѝ ги било страх от този човек.

Към административната преписка е приложена справка (л.38-41), изготвена от Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ относно обстановка в М., актуална към 29.12.2020г. В нея се споменават отделни случаи на упражнено насилие от страна на силите за сигурност, случаи на политически репресии, ограничаване свободата на изразяване, включително на критики към исляма, както и на правата на ЛГБТИ лица. Макар правителството да преследвало такива прояви, налице е „широко възприемане на безнаказаност“ по отношение на действията на силите за сигурност. Споменават се успехи на правителството в борбата му с тероризма и с COVID пандемията, подобряване отношенията с А., а от 2020г. -и с И..

При тези факти и обстоятелства административният орган е постановил оспореното решение (л.31-35). В него е приел, че в административното производство не са установени факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на молителката и на малолетното ѝ дете. Причините за напускане на страната според органа били от личен и криминален характер, а молбата за закрила била подадена едва след задържане на лицето. Прието е, че не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, тъй като молителката не е изложила твърдения за факти, попадащи в хипотезите на чл.9, ал.1, т.1 и т.2, както и че в М. не е налице ситуация на безогледно насилие по смисъла на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ.

В хода на съдебното производство е представена втора справка на ДАБ за ситуацията в страната на произход (л.98-101), актуална към 14.04.2021г. В нея се дава положителна оценка на продължаващото развитие в отношения с И., борбата с пандемията и икономическото развитие. По отношение на човешките права се споменава доклад на Н. R. Watch. Според доклада в страната се налагат по-строги мерки на коментатори в социалните мрежи, художници и журналисти, критикуващи монархията; ограничават се публичните срещи и се създават административни формалности за опозиционни групи; Наказателно-процесуалният кодекс на М. допуска полицейско задържане от 24 часа, което може да се удължи до 36 часа, без право на връзка с адвокат; жените се сблъскват с дискриминация; за криминално престъпление се считат еднополовите връзки; нарушават се правата на мигрантите.

В хода на съдебното производство е представено копие от протокол на интервю (л.94-98) на Х. А. А., който е съпруг на молителката и баща на малолетната Т.. Казаното от него относно напускането на М., престоя в Турция, идването в България и задържането на румънската граница съвпада с казаното от молителката. Х. А. също не е имал проблеми с етноса си, религията си, с армията или с полицията, не е бил арестуван, задържан или съден. В България търсил финансово помощ от посолството на М., но не получил такава. Като причини да напусне страната си посочва икономическата криза – взел стока, но не успял да я продаде. Тримата му съдружници започнали да си искат парите за стоката. Един от тях го заплашил, че ще убие него, жена му и детето, че ще ги прегазят с кола. Той подал жалба в полицията, но оттам му казали, че щом нямал следи от побоя, нямало какво да направят.

Предвид, че една от жалбоподателките е дете е представен социален доклад по

делото (л.91-93). Посочва се, че детето се вуства добре в България, има сигурност, справя се добре, има сигурност, има много приятели, справя се добре в училище, има желание да живее със семейството си в България, в М. семейството е имало проблеми и не са й се отразили добре емоционално.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Решението на ДАБ е връчено на чужденката на 23.03.2021г., жалбата е подадена до съда на 30.03.2021г., тоест в 14-дневния срок по чл.149, ал.1 от АПК, от активно легитимирано лице, имащо право и интерес от оспорване на административния акт и съдът дължи произнасяне по същество.

Съдът намира, че разгледана по същество, жалбата се явява неоснователна.

В административното производство пред ДАБ и при постановяване на решението и връчването му не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила.

Решение е издадено от компетентен орган - заместник-председателя на ДАБ, комуто председателят на ДАБ на основание чл.52 от ЗУБ е делегирал правата си по чл.48, ал.1 ,т.1-4, видно от представена заповед (л.36). Спазена е предвидената в закона форма, актът съдържа всички изискуеми реквизити. Т. международна закрила лице е своевременно информирано още при започването на производството за правата му, писмено му е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молбите. При съставянето на регистрационния лист, при провеждане на интервюто и при връчване на оспореното решение, е бил назначен преводач от разбираем за лицето език (арабски). С писмо (л.55) е поискано становище от ДАНС и е получено такова (л.44), с което ДАНС не възразява на лицето да бъде предоставена закрила.

При интервюто на малолетната Т., освен преводач от арабски, е присъствал и социален работник – Н.С., назначена да представлява детето със съответната заповед на ДСП „О.“ (л.46). За детето е представен социален доклад от Директора на ДСП „О.“ (л.45). На срещата със служител на ДСП Т. е повторила казаното от нея на интервюто, както и казаното от родителите й.

Съдът счита, че конкретните оплаквания, изложени в жалбата, се явяват неоснователни. Не са налице съществени нарушения при оценката на бежанските истории на молителката и на дъщеря й, и на причините за напускане на страната на произход. Същите са обсъдени в цялост в оспореното решение (стр.1 и стр.2), но административният орган е приел, че изложените факти и обстоятелства и обстоятелства не попадат в нито една от хипотезите на чл.8, ал.1 от ЗУБ. Подробно е обсъдена липсата на заявени от молителката обстоятелства за предоставянето на хуманитарен статут, включително и информацията от справката за обстановката в М..

Съдът намира също, че оспореното решение е издадено в съответствие с материалния закон и в съответствие с целта на закона.

Съгласно чл.8, ал.1 от ЗУБ Р.България предоставя статут на бежанец на чужденец, който изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Законово определение за понятието „преследване“ е дадено в чл.8, ал.4 и ал.5 на ЗУБ - нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно

тежки по своето естество или повторяемост, като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, законови, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, отказ на съдебна защита, непропорционално или дискриминационно наказателно преследване или наказания. Необходимо е преследването да е характерно не изобщо за страната, а да е било насочено към конкретното лице, търсещо закрила. Поради това изложеното в бежанската история следва да се преценява конкретно и индивидуално.

В контекста на казаното по-горе, административният орган правилно е приел в оспореното решение, че представената бежанска история на Р. А. Е., както и от малолетната ѝ дъщеря Т., не обосновава предоставянето на бежански статут. Причината семейството да напусне М. е конфликт на съпруга на молителката с негов съдружник. Няма никакви данни, заявени в интервютата на молителката и дъщеря, а също и приложеното по делото на съпруга ѝ, този конфликт, освен за пари от дейността на съдружието, да е свързан и с някоя от изброените в чл.8, ал.1 от ЗУБ причини. Затова правилно административният орган е намерил тези причини за лични, криминални и икономически. Съмнения в мотивите на чужденката внася и фактът, че е подала молбата си за закрила едва на 14.12.2020г., тоест почти месец след влизането си в България (20-ти ноември 2020г., както е заявил съпругът ѝ в своето интервю), и едва след задържането си при опит да напусне България в посока Румъния. Допълнителните индикации относно мотивите и целите на търсената закрила пред ДАБ поражда и фактът, че съпругът на молителката е потърсил само финансова помощ от посолството на М. в България, а не например набавянето на лични документи или някаква информация или съдействие във връзка с подадената молба срещу авторите на заплахите срещу семейството.

С оглед казаното съдът намира, че правилно в оспореното решение административният орган е приел, че за молителката и малолетната ѝ дъщеря не са налице предпоставките по чл.8, ал.1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец.

Относно отказа за предоставяне на хуманитарен статут, съдът намира, че оспореното решение е правилно и в тази си част и е в съответствие със закона - чл.9 от ЗУБ.

Съгласно чл.9, ал.1 ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Самата молителка не излага твърдения в тази насока, като такива не излагат и другите членове на семейството – дъщеря и съпруг. Посочва, че не знае „какво би могло да ни се случи“, както и не може да се върне да живее при родителите си, тъй като те били разведени и всеки живеел със своето си семейство, но не излага конкретни опасения в изложения в горния абзац смисъл.

Информацията в двете справки (една пред органа и една по актуална пред съда) за ситуацията в М. също не може да обоснове извод за реална опасност от описаните посегателства. Всъщност, обстановката в страната е представена спокойна като цяло. Действително са посочени и случаи на насилие и на нарушаване на човешки права, но всички те се отнасят до политически активни лица, критици на исляма и на

монархията, бежанци, представители на ЛГБТИ общността – все групи, към които нито молителката, нито някой от членовете на семейството ѝ попадат.

От справките следва и изводът, че в М. не е налице ситуация, която дори да се доближава до понятието за въоръжен конфликт, още повече пък на цялата територия на страната. Безспорно в държавата на произход не е налице ситуация на безогледно насилие, която да застрашава молителките.

С оглед казаното, съдът намира, че административният орган правилно е приел, че не са налице условията и е отказал и предоставянето на хуманитарен статут.

Поради всичко изложено по-горе и на основание чл.172, ал.2, предл. посл. от АПК, Административен съд София-град, I-во отделение, 6-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата на Р. А. Е., с ЛНЧ [ЕГН], лично и като законен представител на малолетната Т. Х. А., с ЛНЧ [ЕГН], граждани на М., срещу Решение № 803 от 17.03.2021г. на заместник-председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет, с което на жалбоподателите е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: